

Mézeskalács

62. évfolyam • 2014. június • Ára 40 dinár

Köszöntő

Tudjátok-e, hogy a legkisebb pillangó a világon alig néhány milliméteres, míg a legnagyobb pillangó szárnyfesztávolsága a 30 cm-t is elérheti? Ha pillangókkal álmodsz, az könnyedséget, vidámságot jelent. És azt tudjátok-e, mi a különbség a pillangók és a lepkék között? A pillangók a lepkék egyik családja, vagyis minden pillangó lepke, de nem minden lepke pillangó. A júniusi Mézesben ismerjétek meg jobban a „természet ékköveit”!

Máris itt a nyár, és mi legközelebb szeptemberben találkozunk. Addig is legyetek szorgalmasak, írjátok meg, rajzoljátok le, hogyan töltöttétek a nyarat, merre jártatok a szünidőben.

Sajnos ezentúl anyagi okokból nem tudunk minden megjelent rajzot jutal-

mazni, de a legsikeresebb alkotások készítői továbbra is szép ajándékban részesülnek, ezért érdemes törekednetek.

Kellemes pihenést, sok játékot, szórakozást és vidám nyarat kívánok!

Kriszti

Rajzpályázat

Szeptemberre:

- Hajók, vitorlások
- Vakáció

Októberre

- Itt van az ősz...
- Ősz a természetben
- Lombhullató és örökzöld fák

Szárnybontogató

- Szünidei emlényeim

Szokol Zsuzsanna, 4. osztály, Dr. Tihomir Ostojic iskola, Hódegyháza

Csupakék

A csupakék sátorég
közepén egy trón van.
Ég királya, a Nap ül
rajta csendben, szótlan.
Tüzes sárga sugarát
szórja le a tájra:
a rétre, a mezőre,
kertek virágára.

Osváth Erzsébet

Fedőlap: Fehér Viktória, Jovan Mikic iskola, Szabadka

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányja

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■

■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■

■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Buzogány Kardos Julianna** ■ Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

■ URL: <http://www.jopajtas.info>, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.com

■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 400 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Népszokások

Június

(Szent Iván hava – Nyárelő hava – Napisten hava)

Június 8. – Medárd napja

Ha ezen a napon esik az eső, a következő negyven nap csapadékos lesz, ha nem, akkor negyven napos szárazság következik.

Június 15. – Szent Vid

Úgy tartják, ha a szőlő erre a napra elvirágzik, jó bortermés várható. Erre a napra befejeződik a gabona növekedése, és megindul az érés.

Június 3. vasárnapja – Apák napja

A világ számos helyén minden év júniusának harmadik vasárnapján köszöntik a gyermekek édesapjukat.

Június 21. – A csillagászati nyár kezdete

Ezen a napon a leghosszabb a Nap égen megtett útja. Az év leghosszabb napját nyári napfordulónak nevezik.

Június 26. – János és Pál napja

Ezekben a napokban nagy viharok, zivatarok vannak, ezért ők a viharok megfékezői.

4

Június 29. – Péter-Pál

Erre a napra már beérik a búza, gyökere szakad, megkezdődik az aratása. Régen megáldották az aratószerszámokat, hogy áldás legyen a búzán, az életen.

Találós kérdések

Zöld vagyok tavasszal,
nyáron pedig sárga,
fehéren kerülök
malomban a zsákba.

(eznq)

Hosszú száron arany tál,
benn jó falat,
szereti ezt Péter, Pál
s a kismadarak!

(o6rojerdeu)

Nyári réten virulok én
a búzatáblában,
szellő ringat, hajladozom
piros szoknyácskámban.

(scpd)

Fent lakom az égen,
melegít a fényem,
sugárból van bajszom,
este van, ha alszom.

(Nap)

Magyar hagyományos játékok

Hajlik a meggyfa

Hajlik a meggyfa,
Hajlik az ága,
Alatta vagyon
Barna kislányka.

Akit szeretsz, kapd el!
Ezt szeretem,
Ezt kedvelem,
Ez az én édes

Kedvesem.
Járjad, járjad, jó katona,
Hadd ropigjon ez az utca,
Szállj ki már,
Te kislány!

Haj - lik a meggy - fa, A - kit sze - retsz, kapd el!
Haj - lik az á - ga,
A - lat - ta va - gyon
Bar - na kis - lány - ka,
Ezt sze - re - tem, ezt ked - ve - lem,
Ez az én é - des ked - ve - sem,
Jár - jad, jár - jad, jó ka - to - na, Hadd ro - pog - jon ez az ut - ca,
Szállj ki már, Te kis - lány!

A játékosok egy kört alkotnak. Néhány gyerek beáll a kör közepébe, ők a meggyfák. Az éneklés alatt a körben álló gyerekek sétálnak, a meggyfák pedig hajladoznak. Amikor vége a dalnak, minden meggyfa párt választ magának, és a dal újraéneklésekor velük forognak. A játék helycserével folytatódik tovább.

Mondókák

Ha száraz a nyár eleje,
Szent Vid
Bő esőt hoz, szavamra,
Ezt elhidd!
Margit-napi esőcseppek
Tizenégy napig peregnek.

János-napi zivatar
Negyven napig elvakar.

Kis pillangó picike,
ne légy mohó szállj ide!
Tarkabarka szárnyadon,
gyönyörködöm én nagyon.

5

Brekeke és a famászás

Tombolt a nyár. Mikor tomboljon, ha nem nyáron?!

– Szervusztok! – köszöntötte Brekeke, a béka a hét-ágra sütő nap elől a nagy eperfa árnyékába igyekvő Buksit, Tigris és Csöpöt.

– Szervusz! – mondta Buksi, miközben Tigris és Csöpi a magukkal hozott pokrócot igyekezett leteríteni a fa alá.

– Mire készültök?

– Titok! – mondta Buksi somolyogva.

– Csak nem itt, a fa alatt akarjátok tölteni a gyönyörű nyarat? – csodálkozott Brekeke.

– Hát hol töltsük, ha egyszer itt a fa, és itt van a húst adó árnyéka – vont vállat Buksi. – A hűtőszekrénybe mégse bújhatunk – tette még hozzá.

– Az igaz! – ismerte el Brekeke. – De arra gondoltam, hogy lemehetnénk együtt a tóra, úszkálni, napozni.

– Gúnyolódsz?! – morrant rá Buksi. – Köztudott, hogy a macskák nem szeretik a vizet, nem tudnak úszni.

Különb is, más terveink vannak.

– Megtanítalak én benneketek! – lelkesedett Brekeke.

– Téged ki tanított meg? – álltak körbe kíváncsian a macskalegények.

– Senki. Született tehetség vagyok – magyarázta Brekeke némi önteltséggel a hangjában. – A minap például Hápiát meg Gigágát tanígtattam. Azóta úgy úsznak, hogy öröm nézni!

– Ettől a pillanattól Füllentő a neved! – közölte Buksi fölháborodást színelve.

– Vagy Lódító – tette hozzá Tigris.

– Vagy egyszerűen csak Hengegő, Gurító, esetleg Lepcses Szájú – sorolta Csöpi –, hiszen mindenki tudja, hogy a kacsák és a libák a vizek szerelmesei.

– Nos, egy icipicit talán elragadtattam magam – visszakozott Brekeke –,

Simon Andrea

1. osztály, Miloš Crnjanski iskola, Magyarittabé

6

az viszont igaz, hogy egész délután együtt hancúroztunk, labdáztunk a tóban. Kérdezték meg Doromb nagyapót vagy Gyalu bácsit! Mind a ketten ott horgásztak – talált a hangjára Brekeke.

– Hiszi a piszi! Nekem most már beszélhetsz – jelentette ki Buksi, alig bírva visszatartani a nevetését, mert eszébe jutott a történet, amit Doromb nagyapó mesélt.

– Képzeljétek – kezdte a vacsora után nagyapó –,

ma még a víz fölé hajló hatalmas fűzfára is föl kellett másznom, mert Brekekék labdája fönnakadt az ágak között, és se Hápika, se Hófehérke nem bírta kiszabadítani. Brekeke meg csak ugrabugrált a parton, de a jajveszékével semmire se jutott. Így aztán nekem kellett kézbe vennem a dolgokat. Pedig biztattam szegény fejét eleget, még a nótát is eldúoltam neki, hogy „Kecskebéka fölmászott a fűzfára...”

– Mikor kezdjük már?! – zavarta meg Buksit a mesélésben Csöpi. – A végén majd utolsó leszek a versenyen, mert nem gyakoroltatok velem.

– Verseny? Milyen verseny? – csillant fel Brekeke szeme. Én is igen-igen szeretek versenyezni, főleg úszni.

– Csakhogy ez famászó verseny lesz, te meg, úgy tudom, nemigen szeretsz fára mászni – hűtötte le Buksi a lelkesedését. – Pedig a nóta úgy tartja, hogy „Kecskebéka fölmászott a fűzfára, annak is a legmagasabb ágára...”

– Igen ám, de én varangy vagyok, nem kecske – szomorodott el Brekeke.

– Gond egy szál se! – kotyogott közbe Tigris. – Megtanítunk mi szívesen.

– Igazán?! Titeket ki tanított meg? – kíváncsiskodott Brekeke némi reménnyel a hangjában.

– Minket? – néztek egymásra Tigrisék. – Minket senki! Született tehetségek vagyunk! – vágta rá aztán nevetve.

Aznap délután a nagy eperfa felől sokáig hallatszott Buksiók Brekekét biztató türelmes szava: – Bal kéz, jobb láb. Jobb kéz, bal láb...

**Tóth Elemér
Balázs Géza rajza**

7

A színek vetélkedése

Visított, kiabált, pörölt a szél. Nyögve hajladoztak a diófák. A kicsiny sárgarigó-fiókák hangtalanul fészükbe lapultak. Az ég zúgott-zengett, mint valami óriászenekar. Sötét felhőfüggőnyeit a cikcakkos villámok rongyokká hasogatták. Pirkó az ablak üvegére nyomta orrát. Szerette a szobából nézni a vihart. Ilyenkor mindig úgy érezte, hogy színházban ül. Minden villámlásnál új meg új képek gyulladtak ki a felhők között.

Azután hirtelen csend lett odakint. Előbújt a nap kerek, mosolygós ábrázata, és sugarai megcsillantották az ablakokat. Pirkó kíváncsian leste az alácsurgó esőcseppek buzgó versengését.

És alighogy kicsit felszikkadt a föld, kiszaladt a kertbe. Nincs finomabb, frissebb szag a nedves, csillogó füvek vihar utáni illatánál. Pirkó mélyet lélegzett, és felnézett az égre.

– Nini, szivárvány! – ujongott tapsolva.

A nagy, dús lombú diófák fölött ott lebegett a némán ragyogó, hétszínű álomhíd.

Pirkó csak állt, állt mozdulatlanul. Bámulta ezt a zivatar utáni meglepetést.

S ahogy ott álldogált, nézegetett felfelé, megfedkezve a frissen sült almás pitéről, Panka babáról meg a számtanleckéről – egyszerre csak, pszt... valami vékony éneklő hangocska üti meg a fülét:

Kocsis Szürke Antónia

2. osztály, Csokonai Vitéz Mihály iskola, Felsőhegy

Ropogós fánk,
tűzbéli mag,
ősz bogyó,
manósisak,
lángok *piros*
szíve vagyok,
alkony, hajnal
tőlem ragyog!

– Mi ez? – Pirkónak még a lélegzete is elállott.

Afrikában,
déli tájon
gömbölyödik
pompás párom.
Hol virítok,
lágyszél lebben
a dús *narancs-*
ligetekben!

– Úgy látszik, most, hogy a viharok vége, valami új dalverseny kezdődik odafenn...

Színek anyja,
fény sugára,
nap aranyja,
ó, a *sárga*.
Zöld gyümölcsök
érlelője,
édesség csordul
belőle!

– Igen, igen, semmi kétség. A szivárvány színei énekelnek!

Új tavasz jó
fagyra, hóra,
zöld a földek
takarója.
Sarjadoszó
füvek, lombok
elúzik a
zörgő gondot!

S mind mélyebb, zenegőbb hangon szóltak a dalok.

Derűs ég,
szelíd éke,
én a *kék*
vagyok, a béke.
Vár nyaram,
a tó, a tenger,
nevet rám a
nap s az ember!

– Ez volt a legszebb! – sóhajtotta elbűvölten a most már semmin sem csodálkozó Pirkó.

Kékből lettem
és lilából,
tintából és szarkalábbból.
Este minden
arcsra, szárnyra
indigó hull,
éjek árnya!

– Indigó, indigó, de furcsa neved van! – tűnődött

Pirkó, és hogy, hogy nem, a szomszédok kis szőke Ildikója jutott az eszébe.

Virág vagyok,
édes illat,
kislány szeme,
messzi csillag,
tavasz bársony
ibolyája –
tűzz a Jankó
kalapjára!

S a lágyszengő távoli hangok most elcsendesedtek. Körös-körül már csak a sárgarigók huncut füttye hallatszott. A hétszínű szivárvány pedig lassan elhalványodott, és beleveszett a tisztuló égbolt kékjébe.

„Mi is volt ez most: hangverseny vagy színverseny?” – töprengett még egy darabig magában Pirkó.

Aztán, mint aki mély álomból ébredt, hirtelen megrázta magát, és nekiiramodva, kipirult arccal rohant be a házba.

– A kék, a kék nyert! – kiáltott elragadtatott hangon, ámuló anyja nyakába ugorva.

Mándy Stefánia

Nyári hónapok

Június a nyárba topog.
Langyosodik már a homok.
Egyik napról másik napra;
Van cseresznye, retek, alma.

Júliusban jó a meleg,
pancsolni és úszni lehet.
Napsugaras kék az ég.
Aratásba kezd a nép.

Augusztus a nyár utója,
útra készül már a gólya,
a többi még zengi dalát.
Gyümölcszel van tele az ág.

Tarbay Ede

Juhász Tünde

1. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

Vakáció

Hova menjünk,
milyen tájra?
Hegyre talán,
vagy pusztára?

Folyópartra,
vagy erdőre?
Faluszéli
zöld mezőre?

Lepkét fogjunk,
vagy horgásszunk?
Vagy mégiscsak
hegyet mászunk?

Akár erdő
akár folyó,
gyönyörű a
vakáció!

Zelk Zoltán

Harmatszitaló Pillangó

Réges-régen, messze-messze, a messzi tengeren túl, az égig érő hegyekben volt egy kerek völgy. Egy völgy, ahová abban az időben, amikor még nem repültek repülőgépek, soha nem járt ember.

Ebben a kerek völgyben nem lakott más, csak a fák, a virágok, a pillangók, no és a völgy bölcs irányítói, a gombamanók. A fák, a virágok, a pillangók, de még a réten táncoló napsugarak is hozzájuk fordultak tanácsért, ha valamit tenni akartak. Tőlük kérdezték a fák tavasszal, eljött-e már az ideje, hogy virágba boruljanak, tőlük kérdezték a virágok, kinyissák-e már szirmaikat, és tőlük kérdezték a pillangók is, eljött-e már az ideje, szárnyra kapjanak, és a virágok közt táncoljanak.

Mert Kerekvölgyet szorgalmas népség lakta. Mindenkinek megvolt a maga feladata, és mindenki örömmel végezte azt. A fák gyümölcsöt érleltek, a virágok virítottak és illatoztak, a pillangók pedig, a völgy kis kertészei, a virágokat gondozták.

Egyik kis pillangó a virágok szirmaikat színezte ki, a másik az élősködő bogarakat zavarta el leveleikről.

A mi kis pillangónk, akiről ez a mese szól, hajnalonta harmatot szíalt a virágokra

kis vödörből, melyet a forrásnál merített meg, ahol a víz a legtisztább volt.

Harmatszitaló Pillangót minden reggel a játékos Napsugarak ébresztették, akik beszótktek a szobája ablakán, és megcirógatták szárnyait.

– Jó reggelt, Harmatszitaló Pillangó! – mondták. – Itt az ideje, hogy felébredj, a virágok szomszjasak!

Harmatszitaló Pillangó pedig felkelt, fogta kis vödörét és szitáját, és elszállt a forrásra. Ott először friss vízzel megmosakodott, azután megtöltötte kis vödörét, és szitácskáján keresztül a völgy minden virágára harmatot hintett.

– Jó reggelt, Harmatszitaló Pillangó! – mondták a virágok, és kérték, fésülje meg szirmaikat ujjacskáival.

Jenován Nikolett, 2. osztály, Móra Károly iskola, Szaján

– Gyere, Harmatszitaló Pillangó! – kiáltotta a Szellő. – Lovagolj a hátamon!

És a kis pillangó vígan lovagolt a Szélllel egész délelőtt.

– Gyere, Harmatszitaló Pillangó! – kiáltották a Napsugarak. – Fogócskázz velünk!

És a pillangó egész délután a Napsugarakkal fogócskázott.

Történt azonban egy szép napon, hogy Harmatszitaló Pillangó rosszkedvűen ébredt. Hiába bíztatták munkára a Napsugarak, csak morgott. Hiába köszöntöttek a virágok, oda sem figyelt rájuk. Nem akart játszani még legkedvesebb pajtásával, a Szélllel sem.

– Mi történt kis Pillangó, talán beteg vagy? – kérdezték aggódva a gombamanók.

– Unom már ezt a mindennapi buta munkát! – felelte a Pillangó. – Unom a virágokat itatgatni, csinosítgatni! Elvagyom innen, messzire! Egy nap szárnyra kelek, elszálllok az Égig érő hegyek felett, és megnézem, mi történik az Emberek országában.

– Jaj, Harmatszitaló Pillangó! – szörnyedtek el a gombamanók. – Nem bírnák a te gyenge szárnyacskáid azt a hatalmas utat. És hideg is van ám a hegyekben, megfagynál, lezuhannál. Maradj inkább itt a Völgyben, ahol minden meleg és vidám!

De a Pillangó nem hallgatott rájuk. Másnap reggel

korán, még a Napsugarak ébredése előtt felkelt, elrepült Kerekvölgy szélére, ahol a Nagy Sziklák kezdődnek. Szállni kezdett fölfelé, amerre a hegyek tetejét sejtette. De jaj! Az út nehéz volt. Minél feljebb jutott, szárnyacskáit annál jobban elfáradtak, a hideg egyre jobban dermesztette, míg végül egyszer csak nem tudott többé repülni. Zuhanni kezdett lefelé, vissza a völgybe. Zuhant, zuhant, míg végül egy kemény szikla útját állta. Nagyot esett. Bizony minden tagja belefájdult. Szegény kicsi pillangó mozdulni sem tudott.

Lent a Völgyben kis barátai egyre csak keresték. A gombamanók egyre kérdezték:

– Napsugarak! Nem láttátok Harmatszitaló Pillangót?

– Nem láttuk – felelték a Napsugarak. – Mire mi felébredtünk, Harmatszitaló Pillangó már nem volt az ágyacskájában.

– Szellő! Nem láttad Harmatszitaló Pillangót?

– Nem láttam – felelte a Szellő. – Mire én felébredtem, Harmatszitaló Pillangó már nem volt az ágyacskájában.

Végül megkérdezték a Völgy felett szálló nagy és komor esőfelhőt:

– Felhő, te sem láttad Harmatszitaló Pillangót?

– Láttam bizony! – felelte a Felhő. – Az Égig érő hegyek teteje felé szállt, intettem is,

hogy forduljon vissza, de nem hallgatott rám.

A gombamanók rögtön Harmatszitaló Pillangó keresésére indultak a hegyekbe. A sziklán fekvő találtak rá. Hazavitték, lefektették ágyacskájába és bekötötték a sebeit. Ott feküdt szegény kis pillangó, és egyre csak sírdogált.

– Gyere, Harmatszitaló Pillangó! – hívta a Szellő. – Lovagolj a hátamon!

– Jaj nem tudok, kedves Szellő! Nagyon fáj a hátam.

– Gyere, Harmatszitaló Pillangó! – hívták a Napsugarak. – Fogócskázzunk!

– Jaj nem tudok, kedves Napsugarak! Nagyon fájnak a szárnyaim.

– Kócosak vagyunk, Harmatszitaló Pillangó! – kiabáltak be ablakán a virágok. – Gyere, fésülj meg bennünket!

– De a pillangó nem tudott kimenni hozzájuk.

– Látod, látod Harmatszitaló Pillangó! – mondták a gombamanók. – Így jár, aki engedetlen és nem hisz az okosabbnak!

Harmatszitaló Pillangó hamar meggyógyult, és pár nap múlva már újra együtt játszhatott barátaival. De a leckét sosem felejtette el. Ezután mindig hallgatott a gombamanók szavára. Amikor felnőtt, és megerősödtek a szárnyacskáit, útra kelhetett, és meglátogatta a hegyeken túli, messzi vidékeket is.

Hinda Vichi

Lepketánc

Egyszer nagyon régen, Meseország kellős közepén volt egy csodás virágos rét, ahol mindig nyár volt. Az itt lévő állatok, növények legtöbbször boldogan és barátságban élt egymással. Vidáman teltek a napok...

A virágos réten sok lepke is lakott, és mindennap csodás táncot lejtettek a rét tündéreinek, akik hálából mézédess virágpórt szórtak szét a levegőben. A lepkék olyan szépen táncoltak, hogy, aki látta őket, az elámult a csodálkozástól.

De nem mindenkinek tetszett ez a véget nem érő mulatozás. A mező szélén, ahol kezdődik a sűrű erdő, lakott egy mérges gomba, akit nagyon zavart a jókedvű vigadalom. Főleg akkor gurult méregbe, amikor a lepkék fellibbentek, és ellejtették a lepketáncot. Ilyenkor dúlt-fúlt és rikácsoló iszonyatos gombahangján:

– Ne zavarjatok! Ki nem állom, amikor ezek a lepkék táncolnak. Múltkor is

az egyik megsértette a piros süvegemet. Újra kellett rajta festeni a pöttyöket. Így nem lehet pihenni, ha mindig ricsajoztok körülöttem. Fontos személyiség vagyok, és ha nem pihenem ki magamat, akkor annak súlyos következményei lesznek.

A főtündér megígérte, hogy távolabb mennek, és nem zavarják a mérges gombát. Megkéri a pillangókat is, hogy ne repüljenek a süvegére.

Látszólag a probléma meg is oldódott volna,

de a mérges gomba nem nyugodott. Újabb és újabb panasszal fordult a főtündérhez:

– Igen hangosan sühognak a lepkék szárnyai. Idegesítenek. Tegnap is az egyik a fejem fölött húzott el, és úgy megijedtem, hogy majd kifordultam a földből.

– Mit tegyünk, ha arafele vezet az út a virágos rétre? Különben is, alig hallható a szárnyunk suhogása. Éjszaka a szél jobban suhogtatja a fák leveleit.

Márki Anetta, 2. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

Óriási vita kerekedett ki az egészről. A mérges gomba a legkülönbözőbb kifogásokkal hozakodott elő. Nem akart belenyugodni, hogy nincs igaz. Valójában az a bántotta, hogy nem tud táncolni. Ezt a közelben álló lila virág árulta el a főtündérnek, amikor meglátogatta a mérges gombát, hogy rendet tegyen az erdőszélben.

– Mit tegyünk? Mit tegyünk? – törte a fejét a főtündér. – Hogyan tanítsuk meg a mérges gombát táncolni? Talán, ha tudna, akkor nem lenne olyan elenséges a lepkékkel szemben.

Igazából a réten senki sem tudta a választ. Mindenki csak hümmögött, vakargatta a fejét. Pedig meg kell találni a megoldást, mert nem lehet, hogy a mérges gomba állandóan zsörtölődjön, még a végén agyvérzést kap mérgében.

A lepkék már napok óta nem mertek táncolni. Nem akarták még jobban felmérgeíteni a gombát. De mindenki tudja, ha naponta nem lejtenek tán-

cot, akkor idővel szárnyaik elgémberednek, és annyi erejük sem lesz, hogy hazarepüljenek.

Szívesen megtanították volna a mérges gombát táncolni, de gyöngékvoltak ahhoz, hogy felemeljék. Egyhelyben állva mégsem lehet táncolni. Micsoda tánc lenne, ha a gomba csak a kalapjával bólogatna? Valakinek a levegőbe kellene emelni, és ameddig a tánc tart, ott tartani, hogy legalább ő is érezze a táncolás bűvöletét.

Ki legyen az? Ki legyen az? Ide most valaki erős egyén kellene. Igazat megvallva a tündéreknek volt varázserejük, de azt csak végszükségletben használhatták, és hamar elfogy, ha táncra használják.

Ekkor az egyik kicsi lepke, Pille Panninak kitűnő ötlete támadt. Meg kellene kérni a szél apót, hogy fújjon addig, amíg tart a tánc. A légáramlat felemelhetné a mérges gombát, és velük rophatná a táncot.

Mindenkinek tetszett Pille Panni javaslata, és a főtündér is támogatta.

Gyorsan elszaladtak az erdőszélre és előadták ötletüket. Először a mérges gomba idegenkedett az ötlettől, azt gondolta, hogy a lepkék rá akarják szedni, és majd kinevetik. De amikor megjelent a főtündér és a szél apó is, elgondolkodott a dolgon. Talán nem is beszélne bolondságot. Meg kellene próbálni a táncot. Bizonyára jó érzés lehet pörögni, szállni a levegőben és a mező lakóival örülni az életnek.

Végül kezét nyújtott és elfogadta a segítséget. Mindenki boldogan felsohajtott és megkönnyebbült. Érezték, helyreállhat a béke, és megint mindenki vidám lesz. Többé a mérges gomba nem fog zsörtölődni, mert hiszen ezentúl ő is mindig tud táncolni, csak meg kell kérni szél apót.

Így is lett. Az első pörögés után olyan vidám lett a méregzsák, hogy ő kurjongatott lehangosabban. Többé nem is hívták mérges gombának, mert megszelídült, és erdő-mező legvidámabb lakója lett.

Apáti Kovács Béla

A kiskacsa és a pillangó barátsága

Klotild, a kacsamama egy napon elhatározta, hogy elvezeti gyermekeit a közeli tóhoz, és beavatja őket az úszás rejtelmeibe.

– No, ide is érkezünk – mutatott körbe lelkesen.

– Látjátok ezt a csodálatos tavat? Nincs is annál jobb dolog a világon, mint megmártózni a hús habok között – lelkesedett vidáman.

Az egyik kiskacsa odatotyogott a vízhez, majd óvatosan beledugta a lábát.

– Még hogy víz? Csak nem azt akarod mondani, hogy ebbe még bele is kell mennünk? Fúj! A múltkor is alig tudtam bemenekülni az ólba, amikor eleredt az eső. Csurom víz lett tőle a tollcskám. Mondhatom, nem volt túl kellemes. Én aztán biztos, hogy nem megyek bele. Még hogy hús habok... és abban még meg is mártózni? Brrrr... – háborgott morcosan.

– De hát Tóbiás! Milyen kacsa az, amelyik nem tud úszni? Olyan, mintha egy sas nem tudna repülni – gyözködte lelkesen a mamája.

– Jaj, jaj, jaj... segítség, segítség, sas! – kiabálták rémülten a kiskacsák, és már szaladtak is a mamájuk szárnyai alá.

– Ó jaj... ne haragudjatok, nagyon rossz példát mondtam. Szerencsére nincs itt semmiféle sas. Bújjatok csak elő nyugodtan – nyugtatgatta a gyermekeit.

– De hát milyen szégyen lenne egy kacsának, ha nem tudna úszni?

– Nem bánom. Inkább szégyenkezem, de én abba a vizes micsodába még a lábamat se lógatom bele – szipogott durcásan Tóbiás.

– Jól van, no. Ne pityeregj! Ha nem szeretnél, akkor ne gyere. De el ne mozdulj innen, a parttól! Ha meg netán meggondolnád magadat, csak szólj, azonnal érted jövök – cirógatta meg szárnya végével Klotild a makacs kiskacsát.

Tóbiás szomorkásan sétálgatott a part közelében.

– Elég unalmas itt egyedül. Senki sem játszik velem, pedig olyan jó lenne egy kicsit fogócskázni! – motyogta félhangosan.

– Ez meg mi? – pillantott a közelben lévő fűzfa törzsére.

– Meg kellene kóstolni. Biztosan finom lehet – hápogta, és már nyújtotta is érte a csőrét, hogy felcsippentse.

– Jaj, ne egyél meg, kedves Tóbiás! – hallatszott egy halk kis hangocská.

– Beszélő enniavaló? Na, ilyent se láttam még – pislogott meglepetten.

– Ha nem eszel meg, szívesen leszek a barátod. Akkor majd nem kell egyedül unatkoznod. Fogócskázhatunk, és akár bújócskázhatunk is együtt – könyörgött megszeppenve az a kis színes, szőrös valami.

– Ezt ugye nem gondoltad komolyan? Hogyan tudnánk mi fogócskázni?

– Igazad van. Most tényleg nem tudnánk, de ha várnál rám néhány napot... Hidd el nekem, akkor már nagyon sokat tudunk együtt játszani – kérlelte szívhez szólóan a kis hernyó.

– Na jól van. Azt ugyan én sem tudom, hogy miért, de hiszek neked. De addig is mit csináljak? Annyira unatkozom így, egyedül.

– Azt hiszem, igaza van anyukádnak. Az egész baromfiudvar kinevetne, ha nem tanulnál meg úszni. Hidd el, az úszást legalább olyan jó mókának fogod találni, mint a fogócskázást. És ne feledd, néhány nap múlva találkozunk.

– Szerinted is olyan nevetséges egy úszni nem tudó kacsa? Na jó, akkor kipróbálok. De ha becsaptál, akkor visszajövök, és bekaplak.

Azzal letotyogott a vízpartra, és zsupsz... beletoccsant a tóba.

– Nahát! Ez nem is olyan rossz dolog. Sőt, egyenesen szuper. Anya, anya, úszok, úszok! – hápogta hangosan.

– Ugye mondtam én neked, hogy nincs is az úszásnál remekebb dolog a világon – mosolygott vidáman Klotild mama.

Ettől kezdve a kiskacsák naponta többször is elsétáltak a tóhoz. Tóbiás annyira belefeledkezett az úszásba, hogy eszébe sem jutott a kis hernyó ígérete.

Egy napon, amikor szintén a tóhoz tartottak, ismerős hangra lett figyelmes.

– Tóbiás! Tóbiás! Fogócskázol velem? – kérdezte valaki.

A kiskacsa a hang irányába fordult, ám ott csak egy csodálatos színekben pompázó pillangót látott.

– Megígértem, hogy leszek a játszópajtásod, emlékszel? – kérdezte a kis lepke.

– Nahát! Te vagy az? Ezt meg hogyan csináltad? Amikor a fűzfánál találkoztunk, valamilyen szőrös öltözetet viseltél, és szárnyaid sem voltak – álmélkodott a kiskacsa.

– Ezen nincs mit csodálkozni. Akkor hernyó voltam, azután bebábozódtam, néhány nap múlva levettem a bábruhámat, és most itt vagyok. Nem is értem, hogy mit találsz ezen olyan furcsának, hiszen úgy tudom, hogy te meg nem is olyan régen még csak egy tojás voltál.

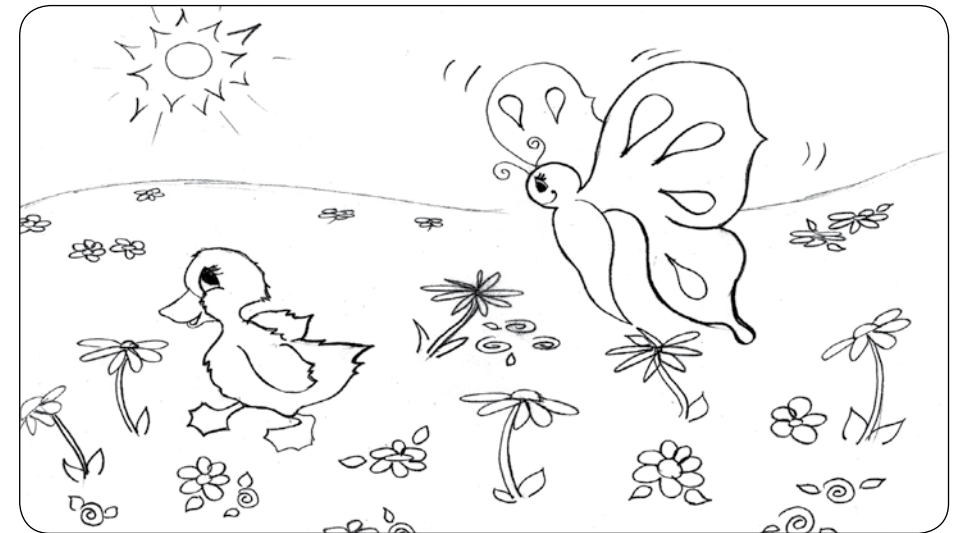
– Látod, erre nem is gondoltam – kacagott önfeledten a kiskacsa.

– Igazából neked köszönhetem, hogy megtanultam úszni. De most, hogy itt vagy, akár fogócskázhatnánk is egyet.

– Igazán remek ötlet – szólta a kis pillangó, és csalogatóan lebbentette meg a szárnyait Tóbiás felé.

Ettől a naptól kezdve a kiskacsa és a pillangó elválaszthatatlan barátok lettek. Vidáman kergetőztek és bújócskáztak a színpompás vadvirágokkal tarkított mezőn és a mézillatú, hófehér, fodros ruhába öltözött bodzabokrok tövével. Persze azért Tóbiás gyakran útba ejtette a szélben fodrozódó tavat, ahol pihenésképpen úszott néhány kört a családjával.

Mentovics Éva

Színezzétek ki a mese illusztrációját! Válaszoljatok a kérdésekre!

1. Milyen állattól félnek a kiskacsák a mesében?
2. Miért szánta rá magát Tóbiás, hogy megtanuljon úszni?
3. Milyen változásokon ment át Tóbiás új barátja a megismerkedésüktől kezdve?
4. Te mit szeretsz a barátaiddal játszani?
5. Biztattál már barátodat arra, hogy csináljon valamit, amitől először félt?

Tarka pillangók • Tarka pillangók • Tarka pillangók • Tarka pillangók

Kéri Sándor Botond

3. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Gönci Chiara

7 éves, Halacska Óvoda, Hódegyháza

Orbán Beatrix

3. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

Kujundzity Olivér

2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Keszég Valentina Mária

2. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Papp Róbert

3. osztály, Kis Ferenc iskola, Orom

Nagy György Alexandra

7 éves, Hófehérke Óvoda, Zenta

Klacsák Kornél

4. osztály, Dr. Tihomir Ostojić iskola, Hódegyháza

Szabó Robertina

1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szenttamás

Körmöci Abigél

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Berecz Dorottya

3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Sándor Réka

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Lepkebál

A végtelen nyári réten
kezdődik a lepkebál:
táncolóknak, leskelőknek
szúnyog-banda muzsikál.

A sok tücsök is rázendít,
szól a talpalávaló,
lepke libben gyors ütemre,
ringatózni kezd a tó.

Felhők közül bámul a hold,
csuda érdekes a bál:
vidám táncot rop mindenki,
lepke, bogár és fűszál.

Lelkes zenész szúnyog, tücsök,
önfeledten muzsikál,
a gomolygó forgatagban
ki-ki párjára talál.

Tarka lepke, kék pillangó,
titokzatos pávaszem
libben-lebben a zenére,
nézi sok kíváncsi szem.

Nyári réten holdsütésben
beh vidám a lepkebál:
millió gyöngyöt ragyogtat
a tengernyi zöld fűszál.

Fecske Csaba

Csikós Bertalan, 6 és fél éves, Szivárvány Óvoda, Martonos

Szárnybontogató

Mondjam még?

– Volt egy jégcsap
meg egy jég!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!
– Volt egy tölcser
meg egy kés!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!
– Volt egy tábla
meg egy kép!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!
– Volt egy kerék
meg egy gép!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!
– Volt egy kaptár
meg egy méh!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!
– Volt egy medve
meg egy méz!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!
– Neked ez most
legyen elég,
igyad meg a
krumpli levét! Fujj!

**Roland, Attila, Anetta,
Máté, Oszkár, 2. osztály
Ivo Andrić iskola,
Budiszava**

Ha én pásztor lennék...

Ha én pásztor lennék, biz-
tosan juhokat őriznék.

Lenne egy szép furulyám,
meg egy okos juhászkytyám.
Egész nap csak a juhokat
terelném, és szép muzsikát
zenélnék.

Erdőt, mezőt összejárnám,
és az összes virágot ismer-
ném. Élvezném a napsütést,
a virágok illatát. Reggelente
madárcsicsergésre ébrednék,
a juhaim pedig a harmatos
fűben legelnének.

A juhászkytyám lenne a
legjobb társam. Ő ügyes és
fürgő teremtmény, aki a ju-
hok védelmezője lenne. Éj-
szakánként a csillagokat néz-
ném, és a tücskök ciripelését
hallgatnám.

A juhászkytyám élvezne
a reggeli harmatot, én meg a
tavaszt, őszt és a nyarat.

**Süli Szibilla, 4. osztály
Móra Károly iskola,
Szaján**

Mi lehet a kapu mögött?

Egyszer volt, hol nem volt,
volt egyszer egy kisfiú, akit
Tamásnak hívtak. Kíváncsi
természetű volt, és nagyon
szeretett kóborolni.

Egyszer futkározás közben
észrevett a domboldalon egy
furcsa bejárati ajtót.

– Vajon mi lehet a kapu
mögött? – gondolkodott ma-
gában. Félénken odament
az ajtóhoz, és óvatosan be-
nyitott. A kilincs nagyot nyi-
kordult, és ettől még jobban
megijedt, de a félelme hamar
elmúlt, mert egy bűvös szo-
bába lépett. Volt ott minden-
féle varázssital, varázspor és
varázspálca. Mivel kíváncsi
volt, ezért ivott a varázssital-
ból. Hirtelen láthatatlanná
vált. Megijedt, hogy nem lát-
ta a testét, ezért a varázspál-
cával visszavarázsolta magát.

Örömeben hazaszaladt, és
elmesélte a szüleinek, hogy
mi történt vele, akik ezen jót
nevettek.

**Becskei Inesz, 3. osztály
Nikola Tesla iskola, Topolya**

Titkok

Az idő gyorsan szalad,
Az óra sebesen halad.
Nagymutató percenként
pattan,
Kismutató óránként kat-
tan.

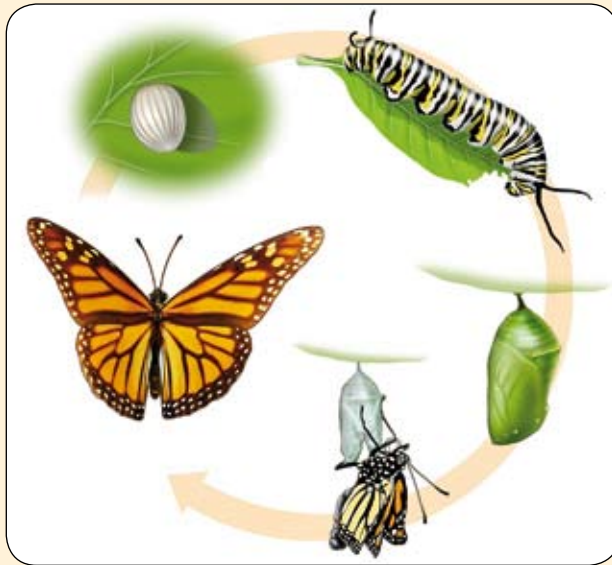
Még reggel van, napunk
világos,
Mindjárt esteledik, s min-
den homályos.

**Berkes Dávid, 2. osztály
Csokonai Vitéz Mihály
iskola, Felsőhegy**

Tudod-e, hogy a hernyó számos átváltozáson megy keresztül, mielőtt lepkévé vagy pillangóvá alakul? Neveltél-e már otthonodban pillangókat?

Tavasztól ősziig gyakran találkozhatunk kényelmesen araszoló hernyókkal, vagy láthatjuk, amint éppen a csipkésre harapdált szélű leveleken lakmároznak. Tudjátok-e, hogy kerültek oda, miért éppen ott telepedtek meg, és mi fog történni velük napokon, heteken belül?

Galambos Bernadett Hernyónóta

Erőszakos fráter vagyok, állandóan rágsálgatok. Addig eszek, addig rágok, amíg mozdulatlan bábbá válok. Szíнем tarka, szivárványos, pöttyös, foltos, csíkos, sávós. Talán nem is tudhatod, hol rejtőzök, lapulok? Hátulról is fejnek látszom, előlről is fejnek látszom, így hát vigyázz jól, barátom, megijeszthet az álarcom! Néha olyan turpis vagyok: nem láthatod, merre bújok. Életben csak így marad, kit szeretnek a madarak. És, ha eljön az az idő, vár a puha, csendes bölcső, álmodok egy csoda álmot, csúf hernyóból „széppé” válok!

Hogyan lesz a hernyóból lepke?

Az anyapillangó petéi választ egy olyan növényt, amely kicsinyeit, a petéből kikelő hernyókat fogja táplálni. Sokféle formájú és színű petével találkozhatunk, amelyekből a hernyók néha két nap múlva, de van, amikor csak egy év elteltével bújnak elő. A hernyónak (lárvának vagy álcának) egyetlen feladata van: hogy egyen,

egyen, és még többet egyen! Szüntelen falatozásának eredményeként teste sokszorosára hízik, majd amikor elég energiát gyűjtött össze, csodálatos átalakuláson megy át. Testét egy kis selyemszállal egy növényhez erősíti, majd bebábozódik.

A báb külső, kemény burkán belül a hernyó káprázatos változásokat él át. Két-három hét múlva a báb kivilágosodik, szétreped, majd egy kifejlett pillangó tárja elénk – még egyelőre gyenge – összekuporodott testét. Néhány órán át pillangónk a testéből a szárnyába vért pumpál, amíg az teljesen kiegyenesedik.

Ekkor készen áll arra, hogy elinduljon első felfedezőújtjára. Nem telik bele sok idő, és ő is megkezd annak a növénynek a felkutatását, amelyre majd petéit rakja le utódjai biztosítására.

Földünkön közel 170 ezer lepkéfaj él. A lepkék (és általában az állatok) világlágában a fiúk mindig

sokkal színesebbek, díszesebbek, mint a lányok. A színeknek és különleges mintáknak fontos szerepe van a lepkék életében – így álcázzák magukat ellenségeik előtt, és így találnak párt maguknak. A természet élő ékköveinek nevezik őket világszerte. Óvnunk, védenünk kell a természet értékeit.

Tudod-e?

Nem minden hernyó araszol, de amelyik igen, az a következőképpen cselekszik: megkapaszkodik a fejéhez közeli lábaival, majd hátsó lábait – hátának felpúposodása közben – előrehúzza, és azokkal is megkapaszkodik. Ezután elülső lábaival elengedi a levelet, és fejét előrenyújtva kiegyenesedik, majd hátsó részét újra előrehúzza, és az előbb leírt mozgásfolyamatot ismételteti. Próbálg te is araszolni a földön – meglátod, nem is olyan egyszerű!

Szárnybontogató

Az én anyukám

Az én anyukám szép és kedves.
Ha meglepem, szeme nedves.
Ha ő lep meg engem, csak megölelem,
S azt mondom, hogy szeretem.
Születése napján verset írtam neki.
Azt mondta, ilyen szépet nem írt neki senki.

Körmöci Adél, 3. osztály
Jovan Mikić iskola, Szabadka

A Holdon jártam (Képzletbeli utazás)

Fölmentem a létrán a Holdra, hogy szedjek szedret. Ahogy szedtem, összetalálkoztam egy marslakóval, és kölcsönkérte a kosaramat, odaadtam neki. Ő bemutatott a családjának. Elmentem hozzájuk, hogy együtt megegyük a szedret, amit szedtem.

Nagy Valentina, 2. osztály
Csokonai Vitéz Mihály iskola, Felsőhegy

A Holdon jártam

Hogyha a Holdra mennék,
akkor egy léghajóval utaznék.

Ha a Holdon járnék,
marslakót, sok füstöt és hasonló dolgokat látnék.
A Holdon szerintem úrlényekkel találkoznék.
Én a Holdon legszívesebben egész nap ugrálnék.

Én a Földre vissza
megint léghajóval jönnék.

Váradi Tifani, 2. osztály
Nikola Tesla iskola, Topolya

Németországban voltam

Apukám Németországban, Restembach városában lakik, és Wetzlahrban dolgozik. Februárban anyukámmal kiutaztunk hozzá. Ott nagyon hiányoztak a barátaim, de gyorsan elmúlt az egy hét.

Apukámat meglátogattuk a munkahelyén, ahol autókat fest. A műhelyében sok rossz roncot láttam.

A szüleimmel elmentünk a nagynénimhez is. Ahol laktunk, a házak mellett óriási jegegyeerdő volt. A régi házakat fából építették. Gyönyörű volt a táj, rengeteg az erdő, a levegő friss és tiszta. A dombokon templomokat, a hegycsúcson pedig várakat láttam. A magasabb részekén szélmalomokat építettek. Óriási szürke és piros, oszlopokon lapátokat forgatott a szél. Ezekben áramot termelnek a falunak.

Szeretek apukámnál lenni. A nyári szünetben is kimegyünk hozzá. Húsvétkor mindig ő jön haza, és együtt megyünk locsolkodni.

Német Máté, 2. osztály
Ivo Andrić iskola, Budiszava

Az én apukám

Apukám neve Pesti Máriusz. Ő harmincöt éves.

Apa nagyon magas, izmos és erős. Van egy kis pocakja. Barna haja és szeme van. Apuci mindig vidám és vicces. Ő jószívű és szeret barátkozni. Sokat játszik velem. Tőle tanultam meg futballozni. Szokott velem főzőcskézni. Mindent meg is eszik, csak a brokkolit nem. Hiába mondom neki, hogy egészséges.

Ő a világon a legjobb apuka!

Pesti Veronika, 2. osztály
Kis Ferenc iskola, Bácsgyulafalva

Szárnybontogató

Kutyavilág

Udvarunkon kutya szalad,
lábaival gyorsan halad.
Pettyes labdánk messze pattan,
kutya foga nagyot kattán.
Sokat játszunk világosban,
s pihenünk, ha homályos van.

Jovanović Nina, 2. osztály
Csokonai Vitéz Mihály iskola,
Felsőhegy

A furfangos róka (Állatmese)

Hol volt, hol nem volt, ahol a kurta farkú malac túr, élt egy róka.

Egyszer, amikor az erdőben élelmet kerest, találkozott a farkassal. Az nem vette észre, mert egy kis nyulat kergetett, de a nyúl gyorsabb volt nála, és elmenekült. Így szólt a rókához:

– Elment a nyulam, most megeszlek téged!

Könyörgött, hogy ne egye meg, s végül megegyeztek, hogy estére eszi meg. Ment haza a róka nagy búsan, mert meg fog halni. Ekkor jutott eszébe, hogy majd ő átveri a farkast. Szólt a vadásznak, hogy másszon fel egy magas fára, és ha meg akarja enni a farkas, lőjön a levegőbe egyet. Így is lett. Amikor a farkas elkezdte kergetni a rókát, a vadász lőtt egyet, és minden szarka, rigó elszállt az erdőből. A farkas pedig úgy megijedt, hogy világgá futott.

A róka nagyon örült, mert nem halt meg. Itt a vége, fuss el véle!

Urbán Egon, 4. osztály
Dr. Tihomir Ostojić iskola,
Hódegyháza

Miért kell a környezetünkre vigyázni?

Szerintem több okból kell vigyáznunk a környezetünkre. Először is azért, mert ha nem vigyázunk rá, életveszélyes betegségek támadhatják meg a szervezetünket a piszok, a levegőszennyezettség miatt.

Másodszor, felbomlik a természet egyensúlya, amely évezredek alatt alakult ki. Harmadszor pedig egyetlen Földünket tesszük tönkre, amelyet Isten teremtett.

A környezetünkre nagyon kell vigyáznunk, mert ha nem vigyázunk rá, magunknak okozunk kárt. Ha tönkretesszük a környezetünket, nem lesz étel, nem lesz ital, és ezek nélkül az emberek éheznének, szomjaznának, és végül kihalnának. Szeretném, ha az emberek mindig óvnák a természetet.

Ajtai Balázs, 3. osztály
J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Bohóc

Piros az orra,
Piros a szája,
Fehér az orcája.

Pöttyös is, csíkos is,
minden gyerek szereti.

Te, ha sírsz,
megnevetett,
legalább nem te vagy az egyetlen.

Péter Emese, 4. osztály
Samu Mihály iskola,
Péterréve

Még ilyen csodát!

Három lepke,
három pici
pillangó, fehér,
fogócskázna
udvarunkban,
dél van, dől a fény.

Levegőt is
alig merek
venni, alig én.

Nézem, hogyan telleteti
Szárnyait szegény.

Én ülök a
nyári konyha
meleg küszöbén,
egyszer csak – hopp –
térdemre hull
az én csöpp lipém.

Leppentőcském,
meguntad az
életed? Ne félj,
nem bánalak,
még a széltől
is megövlak én!

Alighogy ezt
kigondoltam,
pillém tovaszállt.
Tapsikoltam
örömben:
még ilyen csodát!

Bálint Anna, 2. osztály, Kis Ferenc iskola, Oromhegyes

Tarkabarka pillangók

Tarkabarka pillangókkal nemcsak a szabadban találkozhatunk. Az otthon, a gyerekszoba, a kert díszei is lehetnek. Sok színes pillangó damilon fellógatva – olyan, mint egy igazi, tarkabarka lepkeraj!

Kellékek: vastagabb, merevebb, átlátszó, A4-es fólia; színes hobbifestékek (vagy akrilfestékek); damil; olló; ecsetek; tű.

Elkészítés: Vágd ketté a fóliát, majd az egyik darabot hajtsd félbe. Fess egy fekete csíkot a hajtásvonalra, ebből lesz a lepke teste. Ezután a test felső szélétől, a fólia egyik felén fess egy kisebb, kifelé mutató vonalat, amiből pedig majd a csápok lesznek. Önts ki két nagyobb cepp festéket a fólia egyik oldalára a fekete

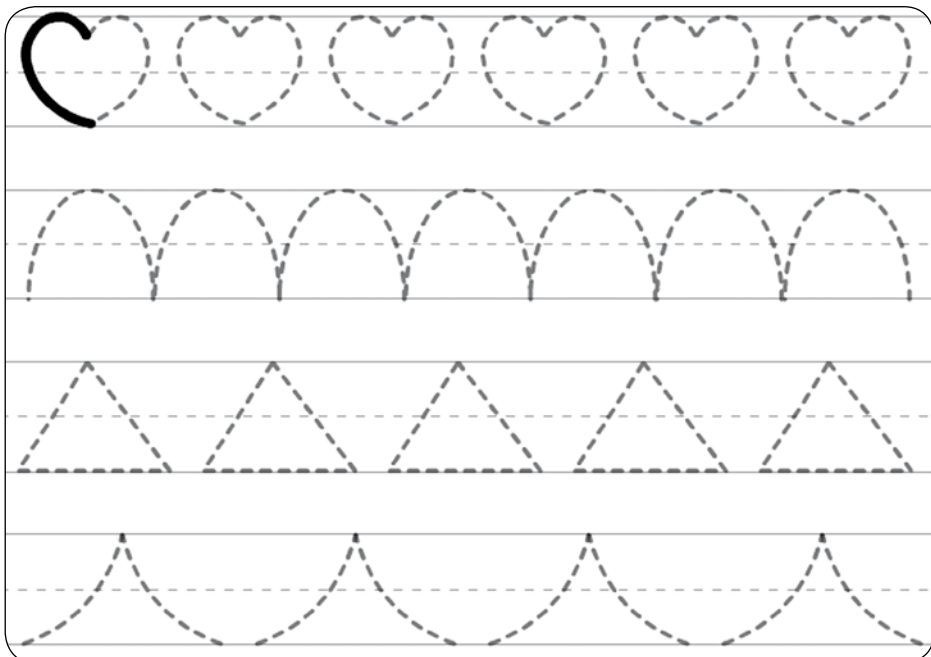
testvonalától 2-3 cm-re, majd azokba egy-egy kisebbet egy vagy két másik színnel!

Hajtsd össze a fóliát, és nyomkodd meg felülről, hogy a színek szétterüljenek, és kialakuljanak a szárnyak, illetve a lepke formája, mintázata. Ha elégedett vagy, hajtsd szét a fóliát, és hagyd megszáradni a festéket.

Amikor a minta teljesen megszáradt, ollóval vágd körbe! Ha úgy érzed, a festék nem tökéletes pillangómintát alakított ki, akkor vágás közben korrigálhatsz, és tetszés szerint változtathatod a lepke alakját!

A kész pillangókon tüvel fűzz át hosszabb-rövidebb damilszálakat, majd akaszd fel őket az ablak elé!

Folytasd a sort!

	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>

Számolj! Végezd el az összeadást, és az eredményt írd az üres négyzetbe!

Színezd ki!

Mi van a képen? Megtudod, ha kiszínezed a számmal jelölt mezőket:
 1 – sárga, 2 – narancssárga, 3 – világoskék, 4 – sötétkék, 5 – zöld, 6 – piros.

Vackor-óvodába

indul, én is..

Kifejeznem magam,
képviselnem magam
magyarul a legkönnyebb.
Az anyanyelvi oktatás
önbizalmat ad!

Irassa gyermekét
magyar óvodai csoportba!

Magyar Nemzeti Tanács
24000 Szabadka, Ago Mamuzić u. 11/II.
Tel.: 024/524-534 e-mail: office@mnt.org.rs
www.mnt.org.rs

Őszi iskolába indulok.

Már nagy vajyok.

A tudásszerzés
anyanyelven
a legkönnyebb.

A magyar oktatás tudást ad!

Irassa gyermekét
magyar osztályba!

Magyar Nemzeti Tanács
24000 Szabadka, Ago Mamuzić u. 11/II. Tel.: 024/524-534
e-mail: office@mnt.org.rs www.mnt.org.rs

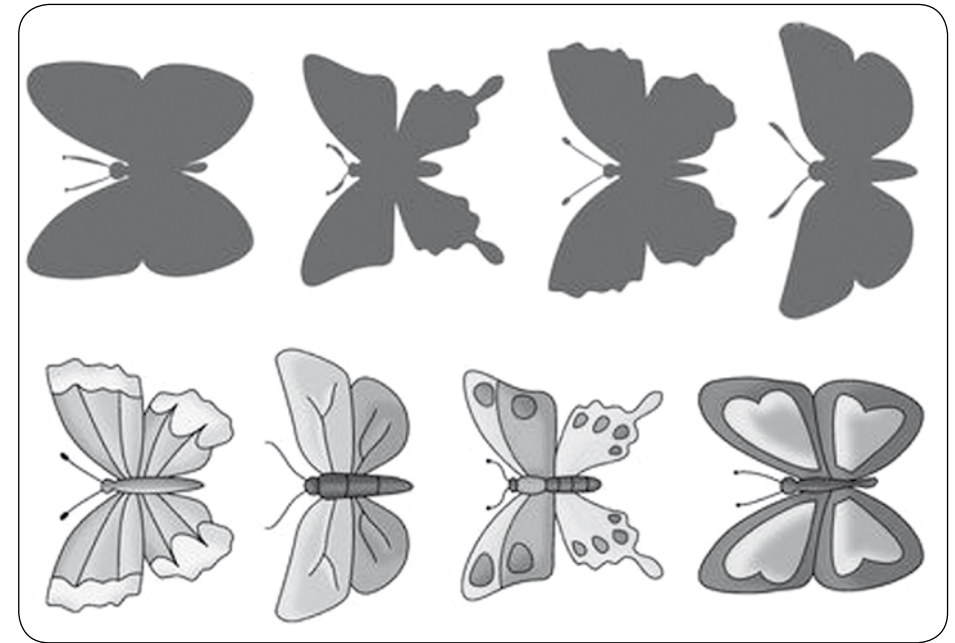
Fagyi

A tálban annyi csokigombóc van, ahányat mutat a dobókocka vagy a sarokban lévő szám. Színezd ki a fagylaltostálakat ügyelve arra, hogy megfelelő számú csokigombóc legyen bennük, és írd át a számokat is barnával!

Melyik az árnyéka?

Kösd össze a pillangókat a saját árnyékukkal!

Kis sudoku

4			1
	1	3	
	4	1	
1			3

	2	4	
1			3
4			2
	1	3	

Töltsd ki az ábrákat az 1, 2, 3 és 4 számokkal úgy, hogy minden négyzetben, sorban és oszlopban minden szám csak egyszer forduljon elő!

Édesanyám, virágosat álmodtam

Török Attila
6 és fél éves,
Majsai Úti Óvoda,
Szabadka

Kontra Beáta
6 és fél éves,
Majsai Úti Óvoda,
Szabadka

Szabó Antonio
4. osztály, Đuro Salaj
iskola, Szabadka

Horvát Rudolf
5 és fél éves, Pava
Sudarski Óvoda,
Törökbecse

Pásti Levente
1. osztály, Nikola Tesla iskola, Topolya

Subotić Bianka
5 éves, Pava Sudarski Óvoda, Törökbecse

Postaláda

A magyarittabéi első osztályosok a talajról tanultak a múlt héten. Magvakat vetettek el: kukoricát, babot és napraforgót. Örömmel jelentjük, hogy kikeltek a magok, melyeket a tantermünkben gondoztunk.

1. osztály, Miloš Crnjanski iskola, Magyarittabé

Európai országok képekben

Pozsár Leó
4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Fehér Bálint
3. osztály,
Jovan Mikić iskola,
Szabadka

Szloboda Szonja
4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Bánovics Lúcia
2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Fajta Lili
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Német Anett
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka